

Τὸ Σύνδρομο
τῆς
“Νέας Ἐποχῆς”...



...καὶ ἡ Ἐλπίδα
τῆς
Ὁρθοδοξίας μας

« Λάμπας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ φωτισμὸν ἀληθείας, ἐδίωξας τοῦ ψεύδους τὸ σκότος·
τὰ γὰρ εἶδωλα ταύτης Σωτήρ, μὴ ἐνέγκατὰ Σου τὴν ἰσχὺν πέπτωκεν... »

■ Ἡ Θεωρία τῆς Ἐξέλιξης: κοσμικὴ θρησκεία, μὲ νόημα καὶ ἠθικὴ

Ὁ νεο-Δαρβινισμὸς καὶ ἡ ἀμφισβήτηση τοῦ Θεοῦ*

Ὅχι Ἐξέλιξη, ἀλλὰ Σχεδιασμὸς

Μέρος Β΄

Ἡ ἐπιστημονικὴ κριτικὴ ποὺ ἀσκεῖται στὴν Θεωρία τῆς Ἐξέλιξης κατευθύνεται κυρίως στὸν προτεινόμενο μηχανισμό τῆς, ποὺ εἶναι βασικά οἱ μεταλλάξεις καὶ ἡ φυσικὴ ἐπιλογή.

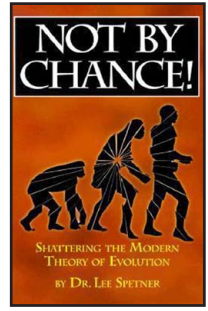


Οἱ μεταλλάξεις εἶναι τυχαῖα σφάλματα τῆς ἀντιγραφῆς ἢ τῆς ἐπιδιόρθωσης τοῦ DNA ἀπὸ χημικὲς ἐπιδράσεις καὶ ἀπὸ τὴν ἀκτινοβολία. **Τὸ 99%** τῶν μεταλλάξεων εἶναι βλαπτικὲς ἢ οὐδέτερες γιὰ τὸν ὄργανισμό, καὶ μόνο τὸ 1% ἔχει κάποιον ὠφέλιμο ἀποτέλεσμα.

Οἱ καλὲς μεταλλάξεις εἶναι ὄχι μόνο ἐξαιρετικὰ σπάνιες, ἀλλὰ καὶ δὲν συμβάλλουν σὲ κάτι σημαντικὸ. **Οἱ μεταλλάξεις** ἀλλάζουν κάπως τὴν δομὴ τῶν γονιδίων, ἀλλὰ δὲν δημιουργοῦν καινούργια γονίδια. **Ἡ** μετάβαση ὅμως ἀπὸ ἓνα εἶδος σὲ ἄλλο εἶδος ἀπαιτεῖ προσθήκη νέας πληροφορίας, δηλαδὴ προσθήκη νέων γονιδίων, τὰ ὁποῖα δὲν μπορεῖ νὰ προέλθουν ἀπὸ μετάλλαξη ὑπαρχόντων γονιδίων. **Οἱ μεταλλάξεις δημιουργοῦν προσαρμογή, ὄχι ἐξέλιξη.**

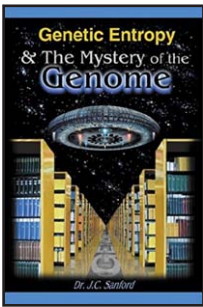
Ὁ Lee Spetner, ὁμότιμος καθηγητὴς στὸ MIT, τὸ φημισμένο Τεχνολογικὸ Ἰνστιτοῦτο τῆς Μασαχουσέτης, μὲ εἰδικότητα

στην θεωρία τῆς πληροφορίας, στο βιβλίο του με τίτλο «**Όχι ἀπὸ Τύχη. Θρυμματίζοντας τὴν Μοντέρνα Θεωρία τῆς Ἐξέλιξης**» (Not by Chance. Shattering the Modern Theory of Evolution), παρουσιάζει μία φωτισμένη μαθηματικὴ ἀνάλυση πὺν δείχνει, ὅτι ἡ **νεο-Δαρβινικὴ Θεωρία τῆς Ἐξέλιξης** δὲν εἶναι κἂν κοντὰ σὲ μαθηματικὴ βιωσιμότητα.



• **Ἐξάλλου** ἡ φυσικὴ ἐπιλογή δὲν δημιουργεῖ κάτι θετικὸ. **Ἀπλῶ** ἐξαφανίζει ἢ τείνει νὰ ἐξαφανίσει ὅ,τιδήποτε δὲν εἶναι ἀνταγωνιστικὸ. **Ἡ** φυσικὴ ἐπιλογή δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ἐπεκταθεῖ ἔξω ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ DNA, καὶ τὸ DNA δὲν μπορεῖ νὰ ἀλλάξει σὲ νέο εἶδος μὲ τὴν φυσικὴ ἐπιλογή.

Ὅπως ὀρθὰ παρατηρεῖ ὁ Ὁλλανδὸς βοτανολόγος Hugo De Vries, ἡ φυσικὴ ἐπιλογή ἐξηγεῖ τὴν ἐπιβίωση τοῦ ἰσχυρότερου καὶ ἰκανότερου, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσει τὸν ἐρχομὸ τοῦ ἰσχυρότερου.



Στὸ βιβλίο του «Γενετικὴ Ἐντροπία καὶ τὸ Μυστήριο τοῦ Γονιδιώματος» (Genetic Entropy and the Mystery of Genome), ὁ γενετιστὴς John Sanford, καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιο Cornell τῶν ΗΠΑ, ἀποδομεῖ μὲ ἐπιστημονικὸ τρόπο τὸν ἐξελικτικὸ μηχανισμό καὶ δείχνει, ὅτι ἡ **πολυπλοκότητα τῆς ζωῆς** δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα ἐξέλιξης, ἀλλὰ σχεδιασμοῦ.

* * *

Ὅσον ἀφορᾷ στὴν προέλευση τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἐξέλιξη δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσει τὴν ἐμφάνιση τῆς συνείδησης καὶ τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἀναζητᾷ τὸν Θεό, δημιουργεῖ πολιτισμὸ καὶ τέχνες, διερευνᾷ καὶ ἀποκαλύπτει τὰ μυστικὰ τῆς φύσης καὶ τῆς ζωῆς. **Ὁ** ἀνθρώπος εἶναι μοναδικὸς σὲ ὅλη τὴν φύση.

Ἀκόμη καὶ ὁ φημισμένος ὑποστηρικτὴς τῆς ἐξέλιξης Jacob Bronowski στὸ βιβλίο του «Ἡ Ἀνύψωση τοῦ Ἀνθρώπου» (The Ascent of Man), πὺν προλογίζει ὁ ἀθεϊστὴς Richard Dawkins, γράφει:

«Ὁ ἀνθρώπος εἶναι μοναδικὸ πλάσμα. **Ἦ**χει ἓνα σύνολο χαρακτηρισμάτων πὺν τὸν καθιστᾷ μοναδικὸ μεταξὺ τῶν ζῶων, ἔτσι

ὥστε σὲ ἀντίθεση μὲ αὐτὰ δὲν εἶναι μία εἰκόνα στὸ τοπίο, ἀλλὰ ὁ διαμορφωτὴς τοῦ τοπίου».

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἄθεος Γάλλος ὑπαρξιστὴς φιλόσοφος Jean Paul Sartre, λίγο πρὶν πεθάνει, ἔκανε στὸν φίλο του Pierre Victor, ποὺ τοῦ συμπαρασσεκόταν, τὴν ἀκόλουθη ἐξομολόγηση:

«Δὲν αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι ἓνα προῖον τῆς τύχης, ἓνας μικρὸς κόκκος σκόνης μέσα στὸ σύμπαν, ἀλλὰ κάποιος ποὺ ἀναμενόταν, ποὺ προπαρασκευάστηκε καὶ προδιαγράφηκε. Ἐν συντομίᾳ ἓνα ὄν, τὸ ὁποῖο μόνο ἓνας Δημιουργὸς θὰ μπορούσε νὰ τὸ φέρει ἐδῶ. Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδέα ἑνὸς δημιουργικοῦ χεριοῦ ἀναφέρεται στὸν Θεό».

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι καὶ γενετικὰ μοναδικός. Μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ ἀνωτέρων πιθήκων ἀσφαλῶς ὑπάρχει ἀνατομικὴ καὶ βιοχημικὴ ὁμοιότητα. Ὅμως ἡ βιολογικὴ ὁμοιότητα καλύτερα ἐξηγεῖται ὡς κοινὸς σχεδιασμός, παρὰ ὡς κοινὴ καταγωγή.

Ἄλλωστε, ὅπως παρατηρεῖ ὁ μοριακὸς βιολόγος καὶ πρῶην ἀθεϊστὴς Jonathan Wells, ἴδια γονίδια σὲ διαφορετικὰ εἶδη συχνὰ ὀδηγοῦν σὲ διαφορετικὰ σωματικὰ χαρακτηριστικά, καὶ διαφορετικὰ γονίδια μερικὲς φορὲς ὀδηγοῦν σὲ παρόμοια χαρακτηριστικά, καὶ ἐπομένως ἡ βιολογικὴ ὁμοιότητα δὲν εἶναι ἀξιόπιστο ἐπιχείρημα κοινῆς καταγωγῆς.

Ὁ προαναφερθεὶς John Sanford μαζί μὲ τὸν βιολόγο Robert Carter στὸ ἄρθρο τους μὲ τίτλο «Ὑπὸ τὸ Φῶς τῆς Γενετικῆς, Ἀδάμ, Εὐὰ καὶ Δημιουργία/Πτώση» (In the Light of Genetics, Adam, Eva and Creation/Fall), τὸ φθινόπωρο τοῦ 2014 γράφουν μεταξὺ πολλῶν ἄλλων, ὅτι ἡ προβαλλόμενη ἀπὸ τοὺς ἐξελικτικοὺς 98% γενετικὴ ὁμοιότητα μεταξὺ χιμπαντζῆ καὶ ἀνθρώπου ἔπεσε, μὲ νεότερες μελέτες, στὸ 70%, καὶ αὐτὸ σημαίνει διαφορὰ ἑνὸς δισεκατομμυρίου γενετικῶν γραμμάτων, ἐνῶ διαφορὰ μεγαλύτερη τοῦ 2% κάνει τὴν ἐξελικτικὴ ἱστορία τῆς κοινῆς καταγωγῆς ἀδύνατη.

Ὅμως ἡ Θεωρία τῆς Ἐξέλιξης εἶναι κάτι πάρα πάνω ἀπὸ ἀπλὴ ἐπιστημονικὴ θεωρία.

Τὸ 1994 ὁ William Provine, καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιο Cornell τῶν ΗΠΑ, ἔγραψε σὲ κείμενό του:

«Ἀφήστε με νὰ συνοψίσω τὴν ἀποψή μου γιὰ ὅ,τι ἡ μοντέρνα ἐξελικτικὴ βιολογία μᾶς λέει δυνατὰ καὶ καθαρά. Δὲν ὑπάρχει





Θεός, ούτε στόχοι, ούτε δυνάμεις πού κατευθύνουν σε ένα σκοπό. Δέν υπάρχει ζωή μετά θάνατο. Δέν υπάρχει τελική θεμελίωση τής ήθικης, ούτε τελικό νόημα τής ζωής, ούτε ακόμα ελεύθερη βούληση».

Τό 2000 ο διαπρεπής άθειστής φιλόσοφος τής βιολογίας και ένθερμος ύποστηρικτής τής εξέλιξης, καθηγητής Michael Ruse, έγραψε:

«**Η** εξέλιξη προωθείται από τους ύποστηρικτές της ως κάτι περισσότερο από άπλη έπιστήμη. **Η** εξέλιξη διαδίδεται ως μία ιδεολογία, ως μία κοσμική θρησκεία, **όλοκληρωτικά άπέναντι στον χριστιανισμό, με νόημα και ήθική.** Αυτό ήταν άλήθεια τής εξέλιξης στην άρχή, αυτό εΐναι άλήθεια τής εξέλιξης άκόμη και τώρα. **Η εξέλιξη εΐναι θρησκεία».**

Τήν ίδια θέση, ότι ή εξέλιξη εΐναι θρησκεία, διατυπώνει και ο καθηγητής τής βιολογίας και πρώην άθειστής Gary Parker, ο όποιος σε συνέντευξή του εΐπε:

«**Η** εξέλιξη ήταν θρησκεία μου, μία δέσμευση πίστης, μία πλήρης θεώρηση του κόσμου και τής ζωής, πού όργάνωνε το κάθε τι για έμένα. **Ό**s θρησκεία ή εξέλιξη άπαντούσε στα έρωτήματά μου για τόν Θεό, την άμαρτία και την σωτηρία».

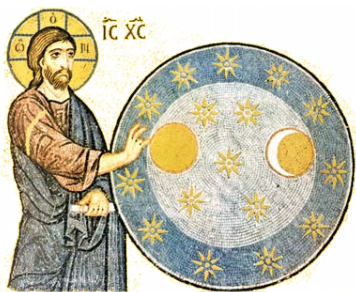
* * *

Η Θεωρία τής Έξέλιξης εΐναι ένα από τά βασικότερα έπιχειρήματα τών άθειστών για την στήριξη του άθεισμού τους και γι' αυτό την έχουν αναγάγει σε ιδεολογία και κοσμο-θεωρία.

Η Πίστη όμως έχει την δική της όπτική τών πραγμάτων. **Ο** Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς σε κείμενό του (Κυριακοδρομιο Γ - Όμιλίες ΣΤ), πού αναλύει και σχολιάζει την ευαγγελική περικοπή τής θεραπείας τής συγκύπτουσας γυναίκας, γράφει:

«**Π**ώς μπορεί να ισιώσει μία σπονδυλική στήλη χωρίς να σπάσει; **Π**ώς μπορεί ένας άγκυλωμένος σβέρκος να κινηθεί





χωρίς να προκαλέσει πόνο;».

Θὰ χρειαζόταν ἓνα ἑκατομμύριο χρόνια, ἀποφαίνονται τὰ ἀδαῆ μυαλὰ τῶν συγχρόνων μας, γιὰ νὰ εὐθυστασεῖ ἡ σπονδυλικὴ στήλη ἑνὸς πιθήκου καὶ ὁ πίθηκος νὰ γίνεῖ ἄνθρωπος. **Μιλᾶνε** ἔτσι ἐπειδὴ δὲν γνωρίζουν τὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ.

Χρειαστικὴ ἓνα μόνο δευτερόλεπτο καὶ ἓνας λόγος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ γιὰ νὰ ὀρθωθεῖ ἡ συγκύπτουσα καὶ νὰ ἰσιώσει ἡ σπονδυλικὴ τῆς στήλης, πὺν ἦταν πιὸ κυρτὴ ἀπὸ τοῦ πιθήκου.

*Ἐμμανουὴλ Παναγόπουλου
Ἄμ. Ἐπ. Καθηγητῆ Χειρ/κῆς
τ. Συντ/στῆ Δ/ντῆ ΕΣΥ*



(*) Περιοδ. «**Ἡ Δράση μας**», τ. 537/Μάρτιος 2016 καὶ 538/Ἀπρίλιος 2016, σελ. 130-131 καὶ 184-185. ● Ἐπιμέλ. ἡμετ.